

Lakewood Daf Yomi

PRESENTED BY SRULY BORNSTEIN

לע"נ

ברוך דוב ז"ל בן יבלחט"א משה חיים ווידרא נ"י
הרב שמעון דוד בן ר' יעקב יוסף איידער זצ"ל

מראה מקומות ראשי אש

לע"נ מרים שיינדל בת יצחק"א אפרים שמעון סינאוויץ

LAKEWOODDAFYOMI.COM

江

דעת יש אם למקד

מנהדרין

(ב) ונחמים לך, (ג) שם נב; (ג) ונחמים לו: מנחות (ד); (ד) חגיגה ב: ד; ע"ש ערכך ב: ב"ר.
(ה) [מולין דף קת-א].
(ו) ההיות פרק א הי"ג.
(ז) לקמן דף נא: לפי הגהת הב"ח, (ח) [וע"ע

תימה דנה כתיב וי"ן

הדוד (ב) והוא ור' עליה ב'ה' דנתיא (ג) הדין והלא דין הוא נא דמיס למעלה מה ד שנתן במתנה האמורים למעלה שנת או כלך לדרך זו נא דמיס בפנים מה ד חיסר אחת ממתנות דמיס האמורים בחרי לא עשה כלום נאמי מחזין ואין דין חזין דין חסאט וד' קרינת ואל' יוכיח זה שאין ח לומר וכפר וכפר ונ אע"פ שלא נתן אלא פ' שלא נתן אלא ש נתן אחת ור' ש סבר סבכא לא בעי בעי קרא ור'ע ורבנן נפשות תרתי משמע דעלמא משמע דרבולא והנתיא (ג) למטפת (ג) כאן אטע דברי ר' צירק שם בכחשי שתי אלא לעולם פליגי דשני קרא ממסורת אהרדי ניהו יש אם למ

מִשְׁתֵּי נַפְשׁוֹת מֵטֵב

[illegible]

ר וכפר וכפר

ליראות מה לראות?
בשתי עיניו אלא אמר
איך? אמר קרא! לא
לא ראה תורה תנו רבנן
והן הלכות משמע כן אלא
ביתו הם איפסא כדקל שזנוקין
בין דוא רולא? בשמי עיניו
ומה השתא לשון על דשמינה
אמר תורה. ויחלל ארז
והא דקרי ללל קדר מוטל
אמר האם דכמי ויכל מוטל
אל שישל שר יו"י שישל אסור
לפי זה תלמוד ומה אסורין
אמר ללל אסור חל עין
דק (קטו).
למה אסור חל עין?

(תרומתו דרשין קרא כל זכור שיראו פני
לבראיתך כך בא לבראות לו מה הוא רואה אותך
אלמלא אע"ג דמי הדדי יינהו דרשין מסורת
איכא בשול אבל חלב אינו בשול אלא טגון:

יְרִשְׁיוּן אֱלֹהִים חֶבְרוֹן
לְבָנִים (כֹּכַר עֲלֵיו חֶבְרוֹן
הַיְשָׁלִימִים וְהַקִּמְרִיר חֶבְרוֹן
הַיְסִיר כֹּכַשׁ יִסֹּר חֶלֶב
עַל חֲמַטּוֹ אֲשֶׁר הָמָא
וְקִשְׁרָתָם (וְקִשְׁרָתָם בְּאֵי יֵא
עַל לִבְבָּם וְעַל נַפְשָׁם
אוֹת עַל דִּבְכָּה וְלִטְוֹמַת
תִּבְיָא בֵּית יְיָ אֱלֹהֵיךָ לֹא
פָנִי הָאֲדָרָן יְיָ (שְׁמֹת בְּנֵי יִ

זכאים לת. (צ) ז

גמ' דסליך ודהא

מ' ד"ה דרך ופ

שנאמר יראה [ר']

עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע ע

דפס מאתר

קיד

הדרת קודש

שנאמר יראה יראה כדרך שבא לראות כו⁷⁶

הוא נכון מאוד. והאמת יורה דרכו ובפסוק ה"פ⁸³ כי שבעה סלקו השכינה מז' רקיעים ובא אברהם אבינו והורידה לרקיע ראשון עד שבא משה והורידה לארץ, א"כ כימי אברהם עדיין השי"ת⁸⁴ ברקיע רם ה' ושפל יראה⁸⁵, אבל לא יראה כי עדיין לא ירדה שכינה לעוה"ז, עד שבא משה והורידה לארץ⁸⁶, ע"כ יאמר היום⁸⁷, שהוא בארץ, בהר ה' יראה, ודו"ק⁸⁸:

[זה מפי השמועה עד סוף הדף]⁷⁷ שנאמר⁷⁸ יראה יראה כדרך שבא לראות כך בא לראות⁷⁹. עיין פי' רש"י⁸⁰ ותוספות⁸¹ ומהרש"א שנדחקו בזה מאוד. ואמר מורי הגאון דלק"מ דה"פ שנאמר⁸² ויקרא [אברהם] שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום כהר ה' יראה, א"כ קרא זה הוא הכל על השי"ת בכהמ"ק שהוא הר המוריה והוי שפיר כדרך שבא לראות כך כו', והבן כי

76 נדפס בסוף ספר דבר אליהו בליקוטים, ווארשא תרי"ח בלשון שונה; ואח"כ בא"א מהדורת רש"ל, בראשית כב, יד גם בלשון אחר מכת"י; ושוב בליקוטי תורה מהגר"א, ווארשא תרנ"ט, דף ז ע"ב; חלק מהכ"י נדפס בישורון כרך ד', תשנ"ט, עמ' קיז, ובכתבי היד יש המשך. 77 כך בכת"א. בכת"ב: בגמרא חגיגה כ' נאמר יראה יראה. 78 שמות כג, יז; שם לד, כג; דברים טז, טז. 79 חגיגה ב, א. 80 ד"ה יראה יראה, יראה כתיב, וקרינן יראה, יראה כל זכורך את פני האדון דמשמע שהארם רואה את השכינה, יראה כל זכורך את פני האדון משמע שהאדון בא לראותך, הקיש הכתוב ראיתך לראיתו. כדרך שבא לראותך, כך הוא בא לראות ממך. מה לראותך, בשתי עיניו. אף, כאן לראות מן האדם בשתי עיניו של אדם. 81 ד"ה יראה יראה כדרך שבא לראות. פרש"י כדרך שבא הקב"ה לראותך דהיינו בשתי עיניו אף אתה בא לראותו בשתי עיניך. ולא יתכן לר"ת, דהא לא שייך ביאה גבי שכינה שבכל מקום הוא ועוד דדריש מסורת קודם אדרבה היו לנו לדרוש המקרא קודם. ע"כ גריס ר"ת יראה יראה מה לראות בשתי עיניו שאדם בא להתראות לפני המקום בשתי עיניו של מקום אף האדם בא לראות המקום בשתי עיניו ולא דמי לעובר ועבר [פסחים כו, ב] דדרשינהו תרוייהו מקרא ומסורת דהכא כי הדדי נינהו אבל התם כל חדא חלוק מחבריה. 82 בראשית כב, יד. 83 כתי"ב: כמ"ש במדרש שבעה סלקו השכינה למעלה מז' רקיעים. 84 כתי"ב: שכינת כבודו ית' בשמים. 85 תהלים קלח, ו. 86 כתי"ב: ונראה לכל כמ"ש ראתה שפחה כו' וכן בכהמ"ק ה' נראה, וזהו אשר יאמר היום משה אומר כן שבימינו יאמר בהר ה' יראה. 87 בראשית כב, יד. 88 וז"ל הנדפס בא"א: [ליקוט] ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום כהר ה' יראה. ביאור זה על דרך שאמרו באגדה [מדרש שה"ש ה, א] מתחילה היתה השכינה למטה. כשחטא אדם נסתלקה לרקיע ראשון כו' עד שנסתלקה לרקיע השביעי, בא אברהם אבינו ע"ה והורידה משביעי לששי, בא יצחק והורידה לחמישי כו', בא משה והורידה לארץ. ומעתה אברהם אבינו ע"ה שהוא היה המתחיל להוריד השכינה משביעי לששי, התפלל מי יתן והיה שתבוא השכינה עד אלינו לשכון כבוד בארצנו, וזהו, ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, ויחבב את המקום הזה. ומשה רבינו ע"ה שכתב את התורה הוסיף וכתב, אשר יאמר היום, כלומר בימי משה. בהר ה' יראה, כי בימי משה כבר היתה השכינה למטה. [ע"כ ליקוט]:

עין יוסף

מדרש רבה שיר השירים פ"ח [ת, יד]

פירוש מהר"ו

רנמ

מסורת המדרש

ל שמונה רב פירש כ"ח סימן ה' ופרש כ"ח סימן ז'. דברים רבה פרשה א' סימן כ"ב. מילתא בשלח מסכתא דשירה פרשה ז'. מנחמה נשלח סימן י"ג. מדרש שמואל פרשה י"ח. ילקוט ישעיה רמז מ"ח. ילקוט ירמיה רמז ע"א. לא ילקוט מהלים רמז תל"ט.

חידושי הר"ף

קח לך בשמים ראש ר' חוניה על הראש דר' יצחק כצ"ל. והוא מיותר כ"ה באות אמת. ובהחזק י"ל הנהיגה רבצ"ל בשמים ראש ראשי ימים נושאים זהב ובשמים רח על הראש דר' חו. ופי' דר' יצחק מפרש הרי בשמים הרי לשון מושלים ומלכים על ארצות עמים שבהם גדלים הבשמים החשובים כארצות שבא שבתוב (ישעיה ס) משבא יבאו זהב ולבונה ישאו וכתוב במלכת שבא (מלכים א' י) שהביאה לשלמה זהב ובשמים. אין הקדוש ב"ה פורע כו' מלמעלה. מבילתא בשלח פ"ב דשירה. אמר ר' תנחומא לאמר כו'. דברי סוף פרשה א' ויש' בארבעה דברים נמשלה כו'. שוהם ממוהר ה'.

זרע אברהם

רומתא חבא מן ואהבה ע"ל יצ"ל. ול"ז שמדרש זה אתי כר"י ולא כאב"י שפליגי ב' במה בהמה נבי מעשה וזה לשון הנביא שם מעשה באחד שמתה לו אשתו והנחית לו בן לינק לא היה לו שבר בטובה ליתן וענשה לו גם שנפתחו לו דודן כב דר' אשה הדניק את בנו אמר רב יוסף באו וראו כמה גדול אדם זה שנענשה לו גם כזה אמר ליה אב"י אדריבה כמה נרוע אדם זה שנשתנה לו מדרי מעשה באישות ואם כן אליבא דאב"י איפסא מסתברא שכשעושין רצונו ששקטין מאהבה או הקב"ה עושה להם גם ע"פ מנע ולא גם פרטי חשיה עין ה' אל יריאיו שמשנה עליהם רק בעין אחת ויראיו פי' וראה רומתא חבא מן האהבה משא"כ כשאין עושים רצונו ששקטין מראה או עיני ה' אל צדיקים שמשנה בשתי עיניו פי' שעושה להם גם פרטי לשנות להם מדרי בראשית כמ"ש אב"י כמה נרוע אדם זה ומדרש זה אתי כרב יוסף ולא אליבא דאב"י

ליקוטים

טו בד' דברים. ש' ליקוטי מה צורך ר' המשלים לענין אחד ויראה שלוחות המוכות הפקחות בנאולה ד' כללים. הא' שפע הברכה במזונות ודברי העושה כאומרו יספו הדורים עמים ואמרו יל עתידה א"א שתצא גלוסקאות וכו' ותחת הנחשת אביא זהב וכו'. והבי' שמחה וששון בשעבוד מלכויות והוד מלכותו וביטול מלאך המות ומזה ה' דמעה וישמע בערי יהודה קול ששון וכו'. והי' שפע החכמה והנורע כאמר וכל בניך למדו ה' וסלאה הארץ דעה ה'. הדר רב"י העם כאמר אצרת כלבבך בי ילד. וכו' רני עקרה וכו' אם ילד טו פנים א' וכו' וצורך אריכות הזמן לכל אלה לפי שבארבעתן חסאני ע"י השופע וישמן וישורן ע"י השמחה והתענוג כמ"ש במסכת שבת חסרא דפרעתא ומ"א דמסתבא קפחו"י השכמים וע"י החכמה כאמר חכמים המה להורע וחכמת מה להם וכן אמרו נבי חלל ממלכה ושריה וכן ע"י רבוי כפ"ש באיבה רבתי שבסותו בריבויים לכן יעמדו בגלות עיר יתמסע כל אלה ושבו וישעון ולויא בד' דברים נמשלה כנגד האחד אשר קצצר שהוא עיקר המזונות שכמעט על הלחם לבדו חייה האדם. וכנגד הב' אשר כבציר שהיון אב"י כל שמחה וגיל. וכנגד הג' אשר בכשמים שהוא ריח התורה הנודף מכל מיני הצלחות והוא בריח הבשמים שהריח ענין רוחנו רק מאד שהנשמה נהנית ממנו כמ"ש בפי' כצד מברקין. וכנגד הד' אשר

וכתוב אחד אומר הנה עין ה' אל יריאיו ב' כתובים מכחישים ומכריע כאן כשעושין רצונו של מקום עיני ה' וכשאין עושין רצונו של מקום הנה עין אחת. **הרא' הוא דכתיב על הרי בשמים.** הרים משל על השרים הגדולים שבשמים "בשמים" אותיות

בשמים. **חמשה לעשות בהם משפט כתוב.** זהו הפסוק החמישי על שהקב"ה עושה תחלה בשרים של מעלה שבפסוק הקודם כתיב לאסור מלכיהם בויקים הם של מעלה ואח"כ ונכבדיהם ועל זה אמר לעשות בהם משפט כתוב שמשפט זה כתוב כמה פעמים בתורה במצרים והנה מצרים נוסע זה שרה של מצרים וכתוב וירא ישראל את הים הגדולה אשר עשה ה' במצרים ואח"כ פרע מהמצריים וכמ"ש בד' כתובים שהביא תחלה וזהו משפט כתוב וזהו הפסוק החמישי ומ"ש ואח"כ הדר הוא תיבת ואח"כ מיותר וט"ס. גאותן של ישראל. ויותר טוב לגרוס גאותן של ישראל. נמשלה בבציר. שמונה רבה ריש פרשה ל' בבבאור. אפילו

ליה חמשה קרנן. חר, דכתיב (ישעיה כד כא) וקהה ביום ההוא יפקד ה' על צבא המרום במרום, ואחר כך על מלכי האדמה. תרין. (שם יד יב) איה נפלת משמים הילל בן שחר, ואחר כך נגדעת לארץ. תלתא. (שם לד ה) כי רותה בשמים חרבי, ואחר כך הנה על אדום תרד. ארבעה. (תהלים קמט ח) לאסור מלכיהם בזקים, ואחר כך ונכבדיהם בכבלי ברזל. אמר ר' תנחומא לאסור מלכיהם בזקים, אלו שרים של מעלה, ונכבדיהם בכבלי ברזל, אלו שרים של מטה. חמשה. (שם ט) לעשות בהם משפט כתוב, ואחר כך הדר הוא לכל חסידיו הללויה. "בארבעה דברים נמשלה גאותן של ישראל, בקציר, ובקציר, בשמים, ובבילודה. בקציר, הקא חקלא בד היא מחצא בלא ענתה אפלו תבנא לית הוא טב, בענתה הוא טב, הקא הוא דכתיב (ירמל ד יג) שלחו מגל כי בשל קציר. נמשלה בקציר, הדרין פרמא בד מקטיף בלא ענתיה אפלו בסמיה לית הוא טב, בענתיה הוא טב, כך חמר ענו לה, אתעביד פרמא חמר זמר לה. נמשלה בבשמים,

מתנות כהונה

מרכנות פרעה ומילו ירה נים. הרא' חקלא כו'. השניה הוא כשהוא נקשרת שלא נענוהת אפי' הכנן אינו טוב וכשהוא נקשרת נענוהת אף הכנן הוא טוב. מקטיף גר'. ופי' נלקט שקוטפים האשכולות. הכהונה. החומץ שעשין ממנו. **איתעביד כו'.** כשנעשה הכנס חמר פי' יין טוב אז כרמו אוהו וענין המשלים כולם שכשיראל ממהרים את הקץ אינו עולה נידם ונעמו נמסרה יעלה נידם ועלו נשם ה' יתברך ויעלה לנחם נחמים ועיניו מלאנו אמן.

בשתי עיניו. כי כשעושין רצונו של מקום משנה בנו בעין מדת רחמים ובעין מדת הדין. אך בשאין עושין רצונו של מקום לא יבצר מלהטיב את יריאיו בעין מדת הרחמים. אך לא גם במדת הדין לאשמת העם על שאין

צדיקים, ובשעה שאין עושים

יצון הקדוש ברוך הוא מביט

להם בעינו אחת, שנאמר (שם לג יח)

הנה עין ה' אל יריאיו. על הרי

בשמים. אמר ר' סימון אמר

הקדוש ברוך הוא המתנינו לי עד

שאשב בדין על הריהם שהם

שריהם שנתונות אצלי בשמים,

הקא הוא דכתיב על הרי בשמים.

אמר ר' יצחק כי הקא (שמות

ל כג) ואתה קח לך בשמים

ראש, ראש גמלים נשאים נהב

ובשמים נהב וסמים. ר' חונאי על

הקא דר' יצחק אין הקדוש ברוך

הוא פורע מאמה למטה עד

שמשפיל שריה מלמעלה. ואית

ליה חמשה קרנן. חר, דכתיב

(ישעיה כד כא) וקהה ביום ההוא

יפקד ה' על צבא המרום במרום, ואחר כך על מלכי

האדמה. תרין. (שם יד יב) איה נפלת משמים הילל בן שחר,

ואחר כך נגדעת לארץ. תלתא. (שם לד ה) כי רותה בשמים

חרבי, ואחר כך הנה על אדום תרד. ארבעה. (תהלים קמט ח)

לאסור מלכיהם בזקים, ואחר כך ונכבדיהם בכבלי ברזל.

אמר ר' תנחומא לאסור מלכיהם בזקים, אלו שרים של

מעלה, ונכבדיהם בכבלי ברזל, אלו שרים של מטה.

חמשה. (שם ט) לעשות בהם משפט כתוב, ואחר כך הדר

הוא לכל חסידיו הללויה. "בארבעה דברים נמשלה גאותן

של ישראל, בקציר, ובקציר, בשמים, ובבילודה. בקציר,

הקא חקלא בד היא מחצא בלא ענתה אפלו תבנא לית הוא

טב, בענתה הוא טב, הקא הוא דכתיב (ירמל ד יג) שלחו מגל כי בשל קציר. נמשלה

בקציר, הדרין פרמא בד מקטיף בלא ענתיה אפלו בסמיה לית הוא טב, בענתיה הוא

טב, כך חמר ענו לה, אתעביד פרמא חמר זמר לה. נמשלה בבשמים,

הקא חקלא בד היא מחצא בלא ענתה אפלו תבנא לית הוא

טב, בענתה הוא טב, הקא הוא דכתיב (ירמל ד יג) שלחו מגל כי בשל קציר. נמשלה

בקציר, הדרין פרמא בד מקטיף בלא ענתיה אפלו בסמיה לית הוא טב, בענתיה הוא

טב, כך חמר ענו לה, אתעביד פרמא חמר זמר לה. נמשלה בבשמים,

הקא חקלא בד היא מחצא בלא ענתה אפלו תבנא לית הוא

טב, בענתה הוא טב, הקא הוא דכתיב (ירמל ד יג) שלחו מגל כי בשל קציר. נמשלה

בקציר, הדרין פרמא בד מקטיף בלא ענתיה אפלו בסמיה לית הוא טב, בענתיה הוא

טב, כך חמר ענו לה, אתעביד פרמא חמר זמר לה. נמשלה בבשמים,

סנהדרין דף ד

כד:

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

ממסורת הש"ס
עם הוספות

(א) [מוספ' פרק ג.]
(ב) [מצלות לל', ג] עיין
תוס' שבת י. ד"ה רמז,
(ג) מנחות לה. ע"ש [שבת
כח:]; (ד) דברים ו. ה.
(ה) שמות יג ט, (ו) שבת
דף כח:; (ז) ע"י סוכה ה.
(ח) [ע"י חוס' צ"ל פו.
ד"ה אחתינהו שמעילו
באופן אחר], (י) במכילתין
פ"ד ה"ח ע"ש, (כ) מו"ק
פ"ג ה"ז.

הגהות הב"ח

(א) גב' (תגל) מומין
 זאמרו פכניו דיו
 זרגליו) חא"ט וגי'
 ה"א"ס וטסור לא גרס
 קך גריחא ורז
 אלפס] גרס לה עקי
 גטור א"ח"ט ורז
 (ג) רש"י ד"ה דש
 בעירו וכו' לשון גריל
 כמו: (א) ד"ה נתפסן
 וכו' אלפס) כהלכמן
 שחאה מרובע אלגע:
 (ד) ומנח"מ ד"ה ממי
 שקורין דפ ר"א בן
 יעקב קורין:

גליון הש"ס

גמ' משום כבוד
צבור. לעיל דף כג ע"א
יומא דף ע ע"א גיטין דף
ס ע"א קטנה דף לט
ע"ב: שם א"מ"ל. ע"י
לעיל דף כא ע"א חוס'
ד"ה אלמנא: מתני'
צ"פן זהב: סנהדרין דף
מה ע"ב:

תורה אור השלם

(א) והיית ממשש
בצהרים באשר ימשש
העור באפלה ולא
תצליח את הרבד
והיית אד עשוק וגזול
כל הימים ואין מושע:
[דברים סז, כט]

(ב) וְחִבֵּיתִי לִי הַמִּסְתִּיר
פָּנָיו מִבֵּית יַעֲקֹב וְקִוִּיתִי
לָאֵל [יִשְׁעָהּ ת, יז]

ליקומי רש"י

תפלתו עגורלה. ביה
מוצב מחילת עגול אלף
להם שלח מוצב אלף
(כמין דוסן) [כעין] צלה.
שפסיתו.
פסחוס. צפחה ויכח רכאס
צאקוספה שלח ינכוס
הפתילן פסלה. ואין ביה
מוצרה. דמורעוסת הלה
למשח מעיין [מסחת לה].
ציפין וזה. פתילין.
פסולות. הלכה למשה
מסיני הוא [מסחורין פה].
פסולות דכתיב (צמור א)
פסין מן המור פסין
[גיסוס מה].
פסולות. פסין אל עור
עגין. דפילין שערין
אלין אלף [צלוטוסין]
נמין דלאמרין דקוסין

לדברא אלמלאי ליכא משום כבוד איכא: ¹ קטן פוחא מרז שיקרא בתורה. גדול פוחא הוא לאסור משום ולא יראה כך ערות דבר (דברים כג) אלל קטן אינו מזהר או ללמא לא פליג מחני צין קטן לגדול: ² לדרוש במרובה. ליתוסאל: פחתיים. גומות:

העם מסתכלין צו ואמריקן צומשט
חגיגה (דף נח) המסתכל צוהנים
בשעה שנושאין את כפיהן עיניו כמות
לפי השעשועה שורה על"י ידיו"ן:
גב' ברהקייזע. לונט"ו צלנ"ו:
עקבות. כפופות. עקשות. לנדיהן"ו

היפני ובישני. כן שהוא ממש
חיפה ומאמשי צה אן מנגמנין
בלשון הן: מפני שקורין לאִפִּין
עינין ובישני לאִפִּין. ואם היו עושין
ברכה כהנים היו אומרים ואר יער
ה' פניו ולשון קללה הוא כי יש פנים
שיפתור לו שון כעם כמו פני ילכו
(שפתור לו שון כעם כמו פני ילכו
שפתור לו שון כעם כמו פני ילכו)

שש בצהרים כאשר
מה אכפת ליה לעור
נבא מעשה ידי פעם
אישון לילה ואפלה
מהלך בדרך ואבוקה
וקה זו למה לך אמר
אותי מן הפחתין ומן
לא ישא את כפיו ר'
את כפיו מפני שהעם

מקרא זה בספר ישעיה: **לֹא נִמְצָא**
בְּחֶרֶף וּבְגִדָה. שֶׁהִיא קוֹרֵא לְחִמְיָן
הַיִּסְיָן נִרְאֶה כְּאֹמֶר וְסִמְמִי: וּבִלְגָּן.
עֵינָיו וְלִפְּוֹת דְּמַעַס: לֹא יֵשֵׁא אֶת
כַּפָּיו. לְפִי שֶׁמִּסְתַּכְּלִין בּוֹ: דֵּשׁ עֵינָיו
וְהֵאָה כְּבֵד הֵאָה יִגְלִין ^א אֲשֶׁר עָרָו וְלֹא
הָיוּ מִסְתַּכְּלִין בּוֹ עוֹד. עֵרָו לֶשֶׁן
(ב) מִגְלִיל כְּמוֹ כִּיּוֹן דֶּשׁ דֶּשׁ (צִינִין)
דָּף (ט:): ^ד פְּטִיטִים. קְרוּ'ג: מִתְנִי'
אֶת בְּלִבֵּינִם לֹא יַעֲבֹר. טַמְמָה
וְהֵאָה (יב:): לֹא יִגְלִין וְלֹא יֵשֵׁא

אם כן, הרי שיש להבחין בין שני סוגי חסידות: חסידות "מקומו" וחסידות "מקומו" (החידושים).

התיבה בצבועין אף
בור ² העושה תפלתו
והרי זו דרך המינות
ים: **גמ'** מ"ט חיישינן
אין בה מצוה: לימא
זה מסיני ואמר רבא
גמא: **מתני'** האומר
יברוך

יפן והב. ממי כחצו למען מתיזה חורט ה' פציד (שמוח ג') שיהא הכל
מקפידין צדק: בתפודין ובחללונקו. כשהוא חופר צים מושכן צריך
אלכסון ההלכחו (ג) צמרובע שמהא אכצע צרוצח ובאחרך שהיה
ולה כציה וכעדהש פסיר דמי ולא חסייעה לצריחה ממחיתמין:
מתני'

[illegible]

כשאתה כשגור תענית **כדאי** צהשוכר את הפועלים (צ"מ 97 פס"ה) והא
אין מורידין לא מאגש חיפה ולא מאגש בית שאן לפי שקוראין לאלפין

הכא נמי איכא פורם על שמע וכו':
 רב מאב"י קפ"ן פורח
 יצא ליה ירוש"ל

אם היה דש בעירו מותר. ואפילו
במוקדם שצדו כלאמר כירושלם^א
צטטוהו דהו דהו ידיה עקשיו אתה
לקמיה כהן נפסלי אמר ליה כיון
שצדו דש בעירו מותר:

סכנה ואין בה מצוה. פר"ח בשעת הסכנה יכול להסתכן צדק ולא חזק עשוי המצוה ולא יעשה לו כמו לאלישע בעל הנפלים (שם 97 מט.).

בתפרין. כשהוא חופר צ"ת מושבם לרין לחסר שלג ימשוך חוטו המפירה יומר מדאי ויחטקלל הרפוש ור"ת פירס לזרין שיהא המפר עצמו מרופע:

יִצְרָכִיךְ

י' כל זמן שאבוקה בידי בני אדם רואין אותי ומצילין
 הקוצץ וכן הברקנין: **מתני'** *כהן שיש בידיו^א מומין
 יהודה אומר^ב אף מי שהיו ידיו צבועות סטים^ג לא ישא
 מסתכלין בו: **גמ'** (6) ^ה תנא מומין שאמרו בפניו ידיו
 בן לוי ידיו בוחקניות לא ישא את כפיו תניא נמי הכי^ד
 את כפיו עקומות עקושות לא ישא את כפיו אמר רב
 לא ישא את כפיו תניא נמי הכי^ה ואין מורדין לפני התני
 ולא אנשי בית חופה ולא אנשי מבוענין מפני^ו שקורין
 אלפין אמר ליה רבי חייה לר' שמעון בר רבי *אלמלא^ז
 מן הדוכן משום דעבי קלך אתא אמר ליה לאבוא א
 כשאתה מגיע אלצ^ח וחכתי לה^ט לא נמצאת מחרף ומגנ
 לא ישא את כפיו והא ההוא דהוה בשייבותיה דרב
 ההוא דש בעירו הוה תניא נמי הכי^י זבלגן לא ישא
 בעירו מותר א"ר יוחנן *סומא באחת מעיניו לא ישא
 דהוה בשייבותיה דרבי יוחנן דהוה פרים ידיה ההוא
 נמי הכי סומא באחת מעיניו לא ישא את כפיו ואם
 ר"י אומר מי שהיו ידיו צבועות לא ישא את כפיו: תנא
 מלאכתן בכך מותר: **מתני'** *האומר איני עובר לפי
 בלבנים לא יעבור בסנדל איני עובר אף יחף^א לא י
 עגולה סכנה ואין בה מצוה נתנה על מצחו או על פס
 *ציפס^ב זהב ונתנה על בית אונקלי שלו ה"ז דרך החיצו
 שמא מינות נזרקה בו: העושה תפלתו עגולה סכנה
 תנינא להא דתנו רבנן^ג *תפלין מרובעות הלכה למ
 בתפרין ובאלכסונו אמר רב פפא מתניתין דעבידא כי א

דעמם חוץ מדעת חכמים דבעינן לך לאות^א ולא לאחרים לאות^ב (סע):
מבמה טעמה: **גמ'** שמה מיעות נזרקה בו. המיין עובדי ע"י
לאחר שלא יקללן ריבוען במשיכת חוט התפירה וזרין שיהא
אצבע ושני חומשי פאלססו^א: כי אמנוהא. עגולות כלנו^ב אכל

המיונים ציפה זהב ונתנה על בית יד של אומקלו פי' אצילי ידיו הרי זה דרך החיצונים;

א"ר
(א) צ"ל ואינו עובר לפני החיצה וכו'. (ב) מלשון רבינו משמע ד"ה אמר כן ל"ש בר ר' דלם כמו דליתא גמ' לפניו ואולי דמי' אחרת היה לו וכו'. (ג) נראה דצ"ל סבסג ואין זה מנוח פי' וכו'.

יפדוש כהבנת חלק ועי' חוס' ע"ז כח ע"ב ד"ה שריינא דעינא ולדעת רש"י אבנא דליבא הן
 שיש להלבן (גליות); [ג] הכי גרסינן כהן שיש לו מומין, ובגמ' אמרינן מומין שאמרו בפיו ידו
 ידו, ועי' עוגי הב"א אתא : א' [ג] חס"מ ורמב"ם וראש"י אבסטינא ויפדא ויפין אבסטינא
 [ישעיהו] [ע"ג] [ע"ג] צירפה, [ע"ג] חס"מ בבתי המבשרות דפרי' ומבשרי' [ע"ג] [ג] בבתי [ג]
 יבירוס היסטיים לאכן במתוסק הסתני' עיינא ע"ה הב"א ח"ה אנשי' (שם) : [ג] בבתי [ג] דובא
 שריי' שריי' : [ג] [ומעט] חס"מ כהבנת טע' ע"א ד"ה כהבנתו כ"ה ליתוסת פרי' דובא
 לזמ' משום היסח הדעת ע"ש (גליות); [ע] הי' הוספת דברים בריש' שבריי' : [ג] [יבירד
 (גליות); [ג] בבתי' ע"ש גרילין לו : [ג] [שיך] ע"ל במשנתו (גליות) [ג] כהנא ראשונה
 דהי' המקרא : [ג] ע"ש הוסת היבירד בריש' שבריי' : [ג] בבתי' הנוסח חס"מ אבסטינא

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

קָטָן קורא בתורה
וּמְתוֹרֵם: פוחח פורס
לִשְׁמַע עֲשֵׂה יוצר אור
שֶׁמֶם לִפְנֵי (6) הַחֵבֶב
הַחֲלָל לִפְנֵי בִּרְכַּת
עֲבֹדוֹ וְאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת
כְּפֹי: מִשּׁוֹם כְּבֹד צָבִיר
פָּחַח לִפְנֵי בְּנֵי קֶרֶךְ
וְאֵין כְּבוֹדוֹ בְּחֵי יָדֵים אֵלֶּה
וְאֵין כְּמוֹ עֲדוּמֹת כִּי
דִּמְיוֹנֵיכֶם (בִּישֵׁי כ')
כֹּחַ הַדְּמִיוֹן עֲבָדֵי שִׁשְׁיָנוֹ
פָּחַח לִפְנֵי חֲלֵת: שֶׁמֶם
וְשֶׁלֹּמֶה כִּי מִשְׁקִין
לוֹ מִן קֶרֶךְ מֵת לֹא אֵל
מִן מִרְיָח: אֲצַעֲבֵת
וְקֶרֶךְ שֶׁלֹּמוֹ מִלְּפָנֵינוּ
מִחֲלִיל מֵלֵאחֲרֵינוּ שֶׁמֶם
מִלְּפָנֵינוּ מֵלֵאחֲרֵינוּ מִלְּמַטָּה
שֶׁלֹּמוֹ מֵת וְאֵין לִי חֵיִיב דַּר
אֲזֵי דָבָר שֶׁיֵּשׁ אִמֹר נִעֲשֶׂה
כִּפְחוֹ: סוֹמֵם פֹּרֶס עַל
שֶׁמֶם וּמְתוֹרֵם דַּר הַיְּהוּדָה
אֲמִיר לֹא שִׁלָּא רֵאָה
וּמִיִּם לֹא יִפְרֹס אֶת
שֶׁמֶם: לְכוּמֹר לֵאמֹר יִבְרָךְ
בָּנֵי הַמֶּהֱרָאוֹת לֵאמֹר
הֵם וְהֵם נִצְמַע מִצִּיָּאָה שֶׁם
שִׁמּוֹס לִסְבֵּלָה: דַּר שֶׁנֶּעַם
בִּרְךָ רַחֵם קְלִיָּה עַב אֲמִיר
בִּרְךָ רַחֵם קְלִיָּה עַב אֲמִיר
קֶרֶךְ חֲתִי'ת אֵלֶּה הֵם
קֶרֶךְ לַחֲתִי'ת כִּי הֵי'חִין
לְפִדִּיכֵי אֶל כִּסֵּאתָה מִגֵּעַ
קֶרֶךְתִּי וְחֲתִי'ת לִי: נִצָּא
שׁוֹנֵא יִשְׂרָאֵל מִלְּפָנֵינוּ
לְשׁוֹנֵא הַנֶּחֱמָה וְנִצָּא מִקֶּרֶךְ
בִּיִּשְׁמֵךְ: חֲתִי לְזִכְלוֹן אֵל
יִשָּׂא אֶת כְּפִי וְאֵם הֵם
שֶׁם דַּעֲרוֹ מוֹתֵר: לִפְנֵי
עֲבֹדֵי דִיעֹר וּמְפֹרֶשֶׁס:
הַנְּעִישָׁה תַּחֲלִיל עֲגֻלָּה:
לִי הַנְּעִישָׁה תַּחֲלִיל עֲגֻלָּין
כִּנְאוֹ אֵלֶּה חֲתִי'ת מִפְּלִיךְ
מִדְּבַחַת הַלֵּל'מָּה וְאִמֹר בִּרְךָ
חֲבוּרֹם (בִּלְאִסְתָּקֵן: כ') פִּי
עֲמִימֹס שֶׁנֶּפֶל עַל פְּנִי
חֲתִי'ת וְחֲתִי'ת וְאֵם לִי
מִפְּלִיךְ לִי חֲתִי'ת עֲגֻלָּין
יִצְנָא מִחוּץ לֵאמֹר אֵלֶּה
כִּנְאוֹ וְאֵין מִחוּץ אֵלֶּה
מִדְּבַחַת: נִתְּנָה לִי עַל מִחוּץ
אֵל עַל שֶׁם דִּיעֹר וְלִי

חשק שלמה על רבינו

תלמוד בבלי <עוז והדר> - יב מגילה / תלמוד בבלי {עמוד 48} (726077)

הודפס מאתר אוצר החכמה

וְהַדְנוּרִי מְקַפֵּדִין בְּכָךְ: [ע] נִדְצָ"ל כִּנְאוּ וּבִיזָה אֲבָל עֲגוּלָה כַּעֲרֵשָׁה שֶׁ"ד (רש"ש ע"ש): [פ] עִי' בִּבְ"ח בִּסְיָ אֱלֹהִים וְהַטּוֹר ל"ג הֵךְ בְּרִייתָא וְהַרְמְב"ם גֵּרַם לָהּ (עִי"ש כ"י וּבִ"ח):